

РЕШЕНИЕ

№ 5095

гр. София, 05.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4729** по описа за **2020** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на М. В. В. срещу РЕШЕНИЕ № 77124 от 27.04.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 17-ти състав, постановено по нахд № 10262/2019г. в частта, с която е потвърдено НП № 19-4332-010044/30.05.2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че не е доказано от събраните писмени и гласни доказателства извършването на административното нарушение по чл.140 ал.1 от ЗДвП, което е в доказателствена тежест на АНО, както и че в АУАН и в НП не са описани подробно нарушението, както и обстоятелствата, при които е настъпило. Касаторът моли да бъде отменено решението от 27.04.2020г. на СРС, НО, 17-ти състав по нахд № 10262/2019г., като спорът се реши по същество, чрез цялостна отмяна на НП № 19-4332-010044/30.05.2019г. Депозирани са на 09.09.2020г. писмени бележки от адв. А. Т., в които са изложени доводи за несъставомерност на деянието, поради липсата на субективния елемент- вина при извършването му.

Ответникът по касационната жалба- **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ** не е депозирал писмен отговор по чл.213а от АПК и не изпраща процесуален представител в проведеното публично заседание на 11.09.2020г., който да изрази становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и моли да бъде потвърдена правилността на решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 77124 от 27.04.2020г. по нахд № 10262/2019г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 17-ти състав е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 19-4332-010044 от 30.05.2019г., издадено от влд началник сектор в отдел „Пътна полиция”- СДВР, с което на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП на М. В. В. е наложено административно наказание –глоба в размер на 300.00 /триста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение по чл.140 ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля очевидец Ц. И. И. и е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 140 ал.1 от ЗДвП, а в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили или накърнили упражняване на правото му на защита. Според решаващият съд, касаторът е извършил деянието при форма на вина- непредпазливост, наказанието е наложено в границите, предвидени в санкционната норма, а нарушението не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 17-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

На 03.12.2018г. в 15.40 часа е установено, че касаторът М. В. В. в [населено място] е управлявал лек автомобил „Ауди А4” с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], който автомобил е бил със служебно прекратена регистрация по чл.143 ал.15 от ЗДвП. В тази връзка в присъствието на свидетеля Ц. И. И. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 795148/03.12.2018г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.

При анализ на всички събрани доказателства, настоящият състав на съда приема, че съдебното решение е неправилно и е налице основанието за неговото касиране по чл.348 ал.1 т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

Съгласно визираната, като нарушена норма на чл.140 ал.1 от ЗДвП / в ред. към ДВ бр.11/2017г. в сила от 31.01.2017г., преди изм. ДВ.бр.105/18.12.2018г./ „по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на

определените за това места. По републиканските пътища, отворени за обществено ползване, включени в трансевропейската пътна мрежа, и по такива, които са извън нея, или по техни участъци се допускат само моторни превозни средства с валиден винетен стикер, залепен по начин, възпрепятстващ повторното му ползване“. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл.175 ал.3 от ЗДвП, съгласно която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В разпоредбата на чл.143 ал.15 от ЗДвП е предвидено, че се прекратява служебно регистрацията на регистрирано ППС на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

За да се приеме, че водачът е осъществил от субективна страна нарушение по чл.175 ал.3, пр.1 от ЗДвП не е необходимо да е действал умишлено, тъй като нормата не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т.е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл.7 ал.2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл.175 ал.3 от ЗДвП не се изключва наказуемостта при тази форма на вината.

Разпоредбата на чл.145 ал.2 от ЗДвП вменява задължение на приобретателя на регистрирано пътно превозно средство в срок до един месец да регистрира придобитото превозно средство в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрация на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба.

Съгласно чл.18б ал.1 т.10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС, регистрацията се прекратява по чл.143 ал.15 от ЗДвП по отношение на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Безспорно е установено в хода на съдебното следствие, че регистрацията на МПС с марка „Ауди А4“ и [рег.номер на МПС] е била прекратена служебно с отбелязване в АИС-КАТ на 09.08.2018г., поради обстоятелството, че М. В. В. не е пререгистрирал закупения от него на 07.06.2018г. автомобил. По преписката обаче липсват каквито и да е доказателства, касаторът да е знаел за така извършеното прекратяване на регистрацията. При това положение следва да се приеме, че собственика на лекия автомобил, изобщо не е бил наясно с обстоятелството, че служебно е била прекратена регистрацията на това МПС. Поради тази причина се изключва умисъла при извършване на деянието, но доколкото на административно санкциониране подлежат и непредпазливите деяния, следва да се прецени дали същото е извършено по непредпазливост или се касае за случайно такова.

За да е налице непредпазливост е необходимо деецът да е бил длъжен и да е могъл да предвиди общественоопасния резултат, като възможността на лицето да предвиди и предотврати резултата се преценява не изобщо, а конкретно за всеки отделен случай и то в рамките на дължимото поведение, т.е. на това поведение, което се изисква в подобни случаи. Като лице, ползващо определено моторно превозно средство, М. В. В. е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания,

преди да започне да го управлява. Съдът намира обаче, че в конкретната ситуация той не е могъл да предвиди неправомерния резултат, а именно управлението на служебно дерегистрирано МПС. Безспорно се установи по делото, че касаторът не е знаел, а и обективно не е могъл да узнае, че неговият автомобил е със служебно прекратена регистрация от 09.08.2018г.

При служебното прекратяване на регистрацията, собственикът на съответното превозно средство няма възможност да узнае за това действие, ако не е уведомен изрично от контролния орган. Служебната дерегистрация на МПС по своя характер представлява ПАМ по см. на чл.22 ЗАНН и за да произведе своето правно действие, актът с който същата е наложена следва да е влязъл в сила. Вярно е, че служебното прекратяване е законова последица от друго нарушение (несъобщаване за промяна в собствеността), но в случаите в които адресатът ѝ не е уведомен за налагането ѝ, за него не е започнал да тече и срок за оспорването ѝ, респ. ПАМ не е била влязла в сила към дата 03.12.2018г. Обстоятелството, че принципно автомобилът подлежи на дерегистрация в хипотезата на чл.143 ал.15 от ЗДвП, не влече след себе си като пряка последица знанието на собственика му досежно този факт, доколкото той категорично не може да знае точно в кой момент/ на коя дата, автомобилът вече е дерегистриран.

След като на М. В. В. на 03.12.2018г. не му е било известно, че автомобилът е дерегистриран, той не е осъзнавал общественоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила и не е предвиждал или допускат настъпването на общественоопасни последици. Липсата на субективна страна от състава на нарушението по чл.175 ал.3 във вр. чл.140 ал.1 от ЗДвП прави деянието, осъществено от касатора несъставомерно. Налице е т.нар. извинителна грешка по чл.14 ал.1 от НК във вр. чл.11 ЗАНН, тъй като липсва умисъл за извършване на нарушението, защото на М. В. В. не е бил известен факт, който принадлежи към състава на нарушението (дерегистрацията).

Обстоятелството, че прекратяването на регистрацията настъпва по силата на закона, а не по волята на административен орган, не означава, че за наложената ПАМ не следва да бъде уведомен нейния адресат. В конкретния случай е изключен не само умисъла, но и непредпазливостта. Деянието е извършено при обстоятелства, при които отпадат всички форми на вината и следователно не се явява административно нарушение, тъй като не е извършено виновно, въпреки наличието от обективна страна на елементите от състава му.

Несъмнено е, че като водач и собственик на МПС М. В. В. е бил длъжен да познава разпоредбите на ЗДвП и да изпълни задължението си за регистриране на процесното МПС в законоустановения срок. Не е предмет на настоящото производство обаче преценката за законосъобразност на приложената ПАМ по чл.143 ал.15 от ЗДвП, а единствено от правно значение се явява въпросът дали на дата- 03.12.2018г. тази ПАМ е влязла в сила. При липсата на доказателства за уведомяване на касатора за налагането ѝ, то е недопустимо да се предполага, че той е знаел, че управлява дерегистрирано МПС.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 27.04.2020г. на СРС, НО, 17-ти състав е неправилно в оспорената му част на основание чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде отменено. При разглеждане на спора по същество, на отмяна подлежи и НП № 19-4332-010044/30.05.2019г. в частта по т.1. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във

вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

От процесуалния представител на касатора адв.А. Т. Т. е направено искане за присъждане на разноски, представляващи адвокатско възнаграждение. На основание чл.63 ал.3 от ЗАНН, страната има право да ѝ бъдат възстановени разноските, които е извършила, за да защити своите права в процеса, но по делото не е представен сключен договор за правна защита и съдействие с адв.А. Т. Т., в който да е уговорен и заплатен реално адвокатски хонорар в конкретен размер.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 и чл.222 ал.1 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ решение № 77124 от 27.04.2020г., постановено по нахд № 10262/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 17-ти състав в частта, с която е потвърдено НП № 19-4332-010044 от 30.05.2019г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление /НП/ № 19-4332-010044 от 30.05.2019г., издадено от впд началник сектор в отдел „Пътна полиция”- СДВР, с което на основание чл.175 ал.3 пр.1 от ЗДвП на М. В. В. ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание –глоба в размер на 300.00 /триста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за извършено нарушение по чл.140 ал.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

